

TẠO THẾ MẠNH CHO CỘNG ĐỒNG VIỆT NAM

Vũ Quý Hảo

Người Việt Nam ta bị các chính trị gia lừa lọc hơi nhiều nên đâm ra khôn. Đại đa số người Việt đều có một kiến thức về chính trị vượt xa người Mỹ bình thường. Nếu không tin, xin các bạn hãy hỏi chuyện những người Mỹ học thực (trừ những người học chính trị) mà xem. Họ tin tưởng một cách tuyệt đối những gì họ nghe được trên TV, Radio và báo chí.

Người Lào ở Mỹ cũng ngày thô không kém người Mỹ. Họ, chẳng cần biết “chính chị chính em” gì hết. Họ phó thác việc ấy cho ban Đại Diện Cộng Đồng của họ: Ông Đại Diện nói bỏ phiếu cho ai thì hầu hết người Lào sẽ bỏ phiếu cho vị đó. Có lẽ đó là lý do làm các vị dân cử tại Houston Texas rất quý nể vị đại diện Lào.

Người Việt Nam minh khôn, nên khó vâng lời các bậc lãnh đạo. Đì bầu đã ít thì chớ, mà nếu có bầu thì lại “Ông chẳng bà chuộc”. Thí dụ như ở Mỹ: Người bầu Dân Chủ, kẻ bệnh Cộng Hòa, thành ra dân VN tuy đồng mà cái thế thì vẫn yếu.

Để dân ta, tuy khôn, mà vẫn có một thế mạnh, tôi đề nghị với quý AHCC một kế hoạch “**Tu Phiếu**” hầu quý AH có thể góp ý với các vị Đại Diện Cộng Đồng VN tại địa phương. Nếu có vị Đại Diện nào nghe thì càng hay mà không thì xin quý AH hãy coi đây như một câu chuyện “Tâm phao ngày xuân”. Sau đây là bức tâm thư tôi thảo giùm quý vị Đại Diện.

Ngày... Tháng... Năm...

Hải Ngoại Tâm Thư

Kính gửi quý đồng hương.

Sau ngày quốc nạn 30-4-1975, đa số chúng ta đều ngao ngán chuyện chính trị. Chúng ta nghĩ thầm “Đành rằng Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách nhưng trách nhiệm to lớn và trực tiếp

nhất phải đổ trên đầu mấy anh chính trị vuơn của Việt Nam Cộng Hòa, những anh nói năng thì hay, xách động thì tài nhưng luôn luôn sẵn sàng bán đứng đồng bào để đổi lấy lợi riêng. Thôi sang đến đây rồi thì từ nay xin chừa chuyện chính chị chính em”.

Tiếc thay, chúng ta “xin chừa” chuyện chính trị nhưng các chính khách của các quốc gia chúng ta đang tạm dung lại không chừa chúng ta: Thí dụ:

1) Luật di trú có thể cho phép thường trú nhân hợp pháp được hưởng tiền già hay không. (Luật này mới đây đã thành một mối lo lắng cho nhiều gia đình Việt Nam tại Mỹ.)

2) Sỹ số dân Á Châu tại các đại học Mỹ bắt buộc không được vượt quá tỷ số cư dân. (Dự luật này mới đây do đám kỳ thị chủng tộc nhằm loại bỏ sinh viên Á Châu khỏi các trường Đại Học danh tiếng. May mắn thay! Cộng đồng Trung Hoa đã hoạt động tích cực trong giới lập pháp Mỹ và đã ngăn chặn kịp thời dự luật này.- Cũng xin chú thích rằng cộng đồng Trung Hoa đã đóng góp rất nhiều tiền trong các kỳ tranh cử ở Mỹ nên họ có một thế mạnh trên chính trường).

Ngoài hai thí dụ trên, chắc chắn quý đồng hương còn có thể tìm ra nhiều trường hợp tương tự khác. Vậy thì “Tạo một thế chính trị mạnh” không phải là chuyện xa xỉ, càng không phải là chuyện trời ơi. Trái lại đó là một việc cấp bách cho chúng ta.

Hôm nay, chúng tôi xin phép bàn với quý đồng hương về việc quan hệ đó: Vấn đề Tạo Thế Mạnh cho Cộng Đồng Việt Nam hay là Tụ Phiếu.

I. Định nghĩa

“Tụ” là gom lại, “phiếu” là lá thăm. “Tụ phiếu” là một hoài bão, một ước mơ. Mơ rằng mọi người Việt Nam muôn người như một sẽ tập trung phiếu

để đón cho một ứng cử viên trong mỗi lần bầu cử.

II. Mục đích

Mục đích của Tự Phiếu là DÀNH LẤY MỘT THẾ MANH trong chính trường mà không cần hy sinh xương máu, không cần tốn kém quá nhiều tiền ủng hộ tranh cử như các cộng đồng Trung Hoa và Do Thái đã và đang làm. Các chính khách bản xứ sẽ rất kính nể dân ta vì chúng ta biết bảo nhau khi bầu cử. Họ sẽ cố gắng làm thỏa mãn nguyện vọng của cộng đồng Việt Nam để họ được thêm phiếu. Mục đích của Tự Phiếu là dành lấy một thế lực chính trị bằng phương pháp hoà bình, công bằng, hợp pháp và hữu hiệu.

III. Phương thức:

Chúng ta không thể dùng phương pháp của người Lào: “Ông chủ tịch hãy chọn người xứng đáng rồi nói cho chúng tôi biết tên, chúng tôi sẽ dồn phiếu cho người đó”. Không, chúng ta phải theo phương pháp dân chủ:

Phương thức gồm có ba bước:

- 1) Mỗi cộng đồng người Việt tại mỗi địa phương sẽ đề cử một Ủy Ban Bầu Cử mà các thành viên phải là những người không thuộc vào các đảng đang tranh cử.
- 2) Ủy ban này sẽ tổ chức một cuộc bầu cử sơ bộ để xem đa số tương đối đồng bào ta bầu cho ai. Thí dụ ông X. Ủy Ban Bầu Cử của Cộng Đồng sẽ công bố cho đồng bào biết “Ông X là người mà cử tri gốc Việt sẽ dồn phiếu cho”.
- 3) Đồng bào ta sẽ gác bỏ ý riêng để mọi người đều bầu cho ông X.

Bước 1 và 2 tương đối dễ. Bước 3 khó vì đòi hỏi chúng ta phải làm một việc quá khó: Gạt bỏ ý riêng của mình, một ý kiến mà mỗi người thường cho rằng “Có cân nhắc thận trọng, có những lý do xác đáng và sáng suốt”. Gạt bỏ “cao kiến” của mình để nghe theo quyết định “kỳ cục, bồng bột” của đám đông nhẹ dạ nông cạn” luôn luôn là một việc rất khó. Nó khó là vì sau khi biết ý mình khác với ý của đa số thì mình thường bị chêm tự ái. Phản ứng tự nhiên là tự than thầm: “Số người

khôn bao giờ cũng ít”. Tư tưởng đó sẽ dẫn đến hành động: Xé lẻ và tự nhủ “Chả cộng đồng thì đừng cộng ruộng, ta cứ tự do bầu theo ý ta”. Như vậy là chương trình Tự Phiếu bị thất bại.

Thế thì cái thành công của Tự Phiếu đang tùy thuộc vào một điều căn bản sau đây: Làm sao tìm được những lý do khiến đồng bào ta dám hy sinh ý riêng mình và hăng hái đi bầu.

IV. Những Lý-do để không đi bầu.

Là người Việt Nam đang nổi trôi xứ người, chúng ta hẳn đều hiểu rằng: không ai thương mình bằng chính mình. Ta có bỏ phiếu cho ai thì cũng vì ta chứ không phải vì ai đó. Bỏ phiếu cho bên nào cũng có cái lợi và cái hại. Lợi hại luôn nương tựa lẫn nhau để cùng hiện hữu nên chúng ta phải cân nhắc cẩn thận. Bầu cho bên nào mà chúng ta “thấy” có “lợi” nhiều hơn “hại”. Từ ngày miễn cưỡng nhập quốc tịch xứ người, một số nhỏ chúng ta vẫn làm như thế, trong khi đa số chúng ta thì “khôn” hơn: chúng ta đã đóng vai “ngoại thế nhàn nhã”, “Chẳng bầu thì chớ, hơi đâu mà bầu với bí, chẳng lợi ích gì!”. Thiếu số đi bầu có lý của họ. Đa số không đi bầu cũng có lý riêng của mình. Những lý do đó có thể là:

- 1) Không thấy có gì trực tiếp liên quan tới mình: Nếu tôi có đi bầu thì tôi cũng chỉ như cả triệu người khác đi lo cho chuyện của đất nước người, nơi mà mình phải miễn cưỡng tạm dung.
- 2) Không giúp ích gì được cho quê hương thực của mình vì người mình không *tự phiếu* mà lại *tán phiếu*. Vì chỉ có hai đảng tranh cử, Chồng định bầu cho đảng A, vợ lại nhất định bầu cho đảng B. Cuối cùng, họ đã đồng ý đi biển thay vì đi bầu, vì dù có đi bầu chặng nữa thì hai vợ chồng cũng trung hòa (hóa giải, triệt tiêu) nhau bằng hai lá phiếu trái ngược nhau. Nguyên nhân của việc “Ông chẳng bà chuộc” này là do thiếu người hào hào tự phiếu.

V. Kết luận

May thay, hôm nay chúng ta đã đả thông được cả hai trở ngại trên: Nay chúng ta đi bầu khác hẳn